

naționaliste și dușmănoase”. Moartea lui, survenită la 20 octombrie 1960, stă sub semnul repetatelor încercări de otrăvire cărora le fusese supus. Înmormântat la Biertan. Reînhumat, la 23 august 1992, în Catedrala ortodoxă din Oradea. Mitropolitul Ardealului, Antonie Plămădeală, îl caracteriza pe Nicolae Popovici în următorii termeni: “*A fost obrazul curat al Bisericii*”.

POPOVICI, Nicolae. Născut la 17 decembrie 1922, în Banat. Condamnat.

POPOVICI, Nicolae. Născut la 10 mai 1930, în comuna Voiteg (nr. 201). Domiciliu obligatoriu, împreună cu mama sa, în Bărăgan, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

POPOVICI, Nicolae. Șeful organizației legionare din Caraș. În noaptea de 14 spre 15 mai 1948, când Securitatea a venit să-l aresteze, a reușit să fugă în Munții Semenic, împreună cu Nicolae Doran. A scăpat și dintr-o ciocnire cu jandarmii, la Mehădia, în 1948. A fost împușcat mortal, în decembrie 1948, în drum spre Timișoara, în cursul unei ciocniri cu trupe de securitate.

POPOVICI, Nicolae. Inginer din București. A murit în 1964, la închisoarea Aiud.

POPOVICI, Nicolae. Brutar din Timișoara. Arestat în 1949, torturat la Securitatea Timișoara și condamnat, de Tribunalul Militar Timișoara, la 5 ani de închisoare, pentru “omisiune de denunț”. Detenția la Jilava, Poarta Albă, Gales și Peninsula.

POPOVICI, Nicolae. Țăran din comuna Posaga — Alba. Condamnat, prin sentința 465/1958. Parinții, fiul și nora lui au fost deportați în Dobrogea.

POPOVICI, Nicolae I. Născut în 1898, în comuna Cobani — Glodeni (Basarabia). Deportat de sovietici, în 1949, în Kurgan, împreună cu soția, Olga (n. 1898).

POPOVICI, Nina C. Vezi Popovici, Constantin M.

POPOVICI, Olga. Vezi Popovici, Nicolae I.

POPOVICI, Otelo. Student la Facultatea de Medicină Umană din București. Arestat la 8 noiembrie 1945, pentru că participase la manifestația din Piața Palatului Regal.

POPOVICI, Paraschiva (soția lui Popovici, Filimon Gh.). Născută la 29 iunie 1911, în comuna Foltești — Galați, în familia Stoica. Muncitoare la APACA, în București. În 1950, s-a stabilit, împreună cu soțul, la Vlădueni — Gorj. Arestată în noaptea de 8 iunie 1953 și acuzată că nu îl denunțase pe Mircea A. Popovici, ruda soțului său. Bătută și torturată în timpul anchetei, inclusiv prin folosirea câinilor-lupi. Judecată la 28 noiembrie 1953 și condamnată la 7 ani de închisoare. Detenția la Jilava, Mislea (de la 25 martie 1954), Miercurea-Ciuc (din iunie 1956) și Arad (de la 5 martie 1960), de unde a fost eliberată, la 4 iunie 1960.

POPOVICI, Paulina. Din comuna Sângeorge—Timiș. Domiciliu obligatoriu, împreună cu membrii familiei, Iva, Jiva, Lina, Pava și Petar, în Bărăgan, la Vișoara — Mărculeștii Noi, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

POPOVICI, Pava. Vezi Popovici, Paulina.

POPOVICI, Petar. Vezi Popovici, Paulina.

POPOVICI, Petre. Țăran din județul Buzău. Arestat la 16 ianuarie 1950, pentru că se împotrivese colectivizării forțate. Detenția la Râmnicu-Sărat și Canal.

POPOVICI, Petre I. Din București. Condamnat administrativ, prin decizia 446/27.09.1951, la 24 de luni de muncă forțată. Detenția la Canal.

POPOVICI, Petru. Din Hotin — Basarabia. Deportat de sovietici, la 14 aprilie 1941, în Siberia.

POPOVICI, Petru C. Vezi Popovici, Constantin A.

POPOVICI, Petru I. (fiul lui Popovici-Epure, Ioan N.). Arestat la 15 aprilie 1952. Detenția în lagărul de la Borzești, unde a murit la 17 martie 1953, în condiții de exterminare prin muncă forțată.

POPOVICI, Profiric. Născut în 1899, în comuna Pripiceni-Răzești — Rezina (Basarabia). Deportat de sovietici, în 1949, împreună cu soția, Ecaterina (n. 1898) și nepoata, Valentina (n. 1944).

POPOVICI, Rafila (soția lui Popovici, Alexandru D. și mama lui Popovici, Mircea A.). Arestată în iunie 1953, pentru

“favorizarea” fiului său, Mircea. Anchetată cu brutalitate și judecată împreună cu soțul, cei 5 fii și cele două fiice, Viorica Costescu și Elena Stetin. Condamnată. Eliberată la 25 martie 1954, s-a reîntors, bolnavă și singură, la Bălteni — Gorj.

POPOVICI, Remus. Născut la 5 iunie 1928. Din Arad. Arestat și condamnat, în 1950, de Tribunalul Militar București, la 5 ani de închisoare, pentru “tentativă de trecere ilegală a frontierei”. Detenția la M.A.I., Jilava, Peninsula, Gherla (din iulie 1953) și mina de plumb de la Cavnic. Eliberat în 1955.

POPOVICI, Ruja. Țăran din Denta — Timiș. Domiciliu obligatoriu, împreună cu membrii familiei, Alecsa, Gorda și Lenca, în Bărăgan, la Lătești, 4 ani, de la 18 iunie 1951.

POPOVICI, Serghei V. Născut în 1914. Condamnat în 1941, la 10 ani de muncă silnică, pentru “agitatie antisovietică”.

POPOVICI, Sever-Axinte. Conferențiar universitar de o vastă erudiție, asistent al lui Nae Ionescu. În 1948, a fugit în Jugoslavia, dar a fost repatriat. Condamnat în 1949, pentru “trecere ilegală a frontierei”. Detenția la Jilava, Aiud și, probabil, Gherla.

POPOVICI, Silviu. Din Săvârșin. Condamnat. Detenția la Gherla ș.a.

POPOVICI, Silviu Gh. Vezi Popovici, Gheorghe I. (1).

POPOVICI, Simion H. Născut în 1884, în comuna Scăieni — Dondușeni (Basarabia). Comerciant. Deportat de sovietici, în 1949, în regiunea Tiumen, împreună cu soția, Maria (n. 1886) și fiul, Gheorghe.

POPOVICI, Simion L. Vezi Popovici, Leon D.

POPOVICI, Sofia I. Vezi Popovici, Iacob M.

POPOVICI, Stere. Născut la 25 mai 1912, în comuna Tuluțești — Galați. Preot ortodox, paroh în comuna Lunca — Tulcea. Condamnat, prin sentința 538/1949 a Tribunalului Militar Constanța, la 3 luni de închisoare, pentru “răspândire de știri false”. Rearestat în 1951, torturat și condamnat, prin sentința 142/1951 a aceluiși tribunal, la 22 de ani de

muncă silnică, pentru “uneltire împotriva ordinii sociale”. Detenția la Jilava și Gherla, de unde a fost eliberat, după 12 ani și 6 luni de detenție.

POPOVICI, Stevan. Vezi Popovici, Dobrivoi.

POPOVICI, Șerban. Student în anul V la Facultatea de Medicină. I s-a emis mandat de arestare, la 15 iunie 1948.

POPOVICI, Ștefan. Născut la 24 decembrie 1910, în Buhuș, într-o familie de preoți. Absolvent al Liceului *Petru Rareș* din Piatra Neamț și al Facultății de Farmacie. În iulie 1942, a plecat pe front, ca sanitar voluntar. A fost rănit și s-a întors acasă. A deschis, în Buhuș, Farmacia *Izvorul sănătății*. La intrarea trupelor sovietice în România, în 1944, s-a refugiat în munți, împreună cu soția, Flori, și fetița de 2 ani, Ștefana, alăturându-se mișcării de rezistență anticomunistă. A mers la București, unde s-a întâlnit cu mama și frații săi. Prins și arestat, a fost trimis în lagărul de la Caracal. În 1949 a reînceput arestarea bărbaților din familia lui (frații și cumnatul său, Nicolae). A fost și el rearestat și detinut la Aiud. În 1985 a emigrat în Germania Federală, unde se aflau copiii lui. A murit la 7 octombrie 2001.

POPOVICI, Ștefan. Născut la 24 iulie 1913, la București (str. Calimachi, nr. 61). Fiul lui Ion și al Anetei. Arestat. A murit la 29 aprilie 1959, la închisoarea Făgăraș, în condiții de exterminare (bolnav de T.B.C.).

POPOVICI, Ștefan. Din București (str. Bucovinei, nr. 31). Condamnat, prin sentința 1.252/10.08.1948 a Tribunalului Militar București, la 4 luni de închisoare, în procesul înscenat organizației anticomuniste *Vlad Țepeș II*, împreună cu Gheorghe Popescu-Vâlcea.

POPOVICI, Ștefan. Plutonier de jandarmi. În 1959 se afla în detenție.

POPOVICI, Teodor. Născut la 14 martie 1912. Avocat din Șeitîn — Arad. Arestat la 15 august 1952 și condamnat

administrativ. Detenția în lagărele de muncă forțată de la Gales și Onești, de unde a fost eliberat, în mai 1954.

POPOVICI, Tiberiu P. Născut la 2 ianuarie 1921, la Chitid — Hunedoara (lângă Călan). Domiciliat în Sibiu. Student la Facultatea de Drept. Arestat în mai 1948, într-un lot de legionari, fiind acuzat că participase la rebeliunea din 1941. Condamnat. Detenția la Pitești, unde a trecut prin *reeducare*, fiind torturat. Bolnav, a fost trimis la Târgu-Ocna, unde a și murit, la 26 iunie 1950.

POPOVICI, Titi. Născut în 1924, în comuna Gulianca — Buzău. Arestat la 20 iulie 1950. Detenția la Râmnicu-Sărat și Canal (de la 10 iulie 1951).

POPOVICI, Titus. Născut în 1900, în satul Zolt — Caraș-Severin (la izvorul pârâului Surduc). Avocat cu studii la Cluj și Budapesta. Decan al Baroului Lugoj. Deputat P.N.L. de Severin. Ministru

al Economiei Naționale (24 noiembrie 1939 — 10 mai 1940). A ctitorit o biserică în satul natal. Arestat la 5 mai 1950, în Timișoara. La 6 mai a fost dus la Sighet, unde a fost ținut până în vara lui 1955. Eliberat de la Malmaison. Decizia de arestare 334 a fost emisă la 1 august 1951, la mai mult de 1 an de la arestarea lui. În ea se prevedea că Titus Popovici ar fi trebuit reținut 24 de luni. De fapt, a fost ținut la închisoare 5 ani. A murit în 1963.

POPOVICI, Traian. Preot ortodox din Oradea. Arestat în noaptea de 15 spre 16 august 1952 și condamnat. Detenția la Gales și Peninsula. Eliberat la 25 aprilie 1953.

POPOVICI, Traian A. (fiul lui Popovici, Alexandru D. și frate cu Popovici, Mircea A.). Arestat la 8 iunie 1953. Condamnat, prin sentința 1.371 din noiembrie 1953, la 1 an de închisoare, pentru că nu își denunțase fratele.

POPOVICI, Tuți (nepoata lui Popovici, Mihai A.). Arestată în baza denunțului unei cunoștințe care o vizita și care a acuzat-o de “spionaj”, pentru că stătea de vorbă, în franceză și engleză, cu cetățeni străini, la Athénée Palace. Condamnată în 1958. Eliberată în 1962, din lagărul Gai — Arad.

POPOVICI, Valentina. Vezi Popovici, Profirie.

POPOVICI, Valerian. Originar, se pare, din Roman. Condamnat în 1959. Detenția în lagăre de muncă forțată din Bălțile Dunării, Luciu-Giurgeni, Stoenesti, Salcia ș.a.

POPOVICI, Vasile. Născut în 1881, în comuna Brânzeni — Basarabia. Țăran înstărit. Deportat de sovietici, în 1949, în Kurgan.

POPOVICI, Vasile. Născut la 15 septembrie 1910, în comuna Țuculești — Galați. Preot ortodox din Galați. Arestat în 1958, de Securitatea Galați și condamnat, prin sentința 89/1958 a Tribunalului Militar Constanța, la 3 ani de închisoare, pentru “acțiuni potrivnice ordinii de stat”. Detenția la Periprava.

POPOVICI, Vasile. Din Soroca — Basarabia. Arestat de N.K.V.D., la 6 iunie 1941. Dispărut fără urmă în Gulagul sovietic.

POPOVICI, Vasile. Amurit la închisoarea Târgu-Ocna.

POPOVICI, Vasile I. Vezi Popovici, Iosif C.

POPOVICI, Vasilisa. Vezi Popovici, Iacob M.

POPOVICI, Vasilisia. Vezi Popovici, Gheorghe I. (1).

POPOVICI, Vera L. Vezi Popovici, Leon D.

POPOVICI, Victor. Tânăr din Iași. Arestat și torturat de anchetatorii Octavian Blehan, Lică Kaufman ș.a. Condamnat de Tribunalul Militar Iași. A evadat, în decembrie 1949, chiar în noaptea de Craciun, din închisoarea Galata de la Iași, împreună cu sublocotenentul Tiberius Tolescu, din Cârcea — Dolj. Au fugit, prin viscol și nămeți, și au reușit să ajungă până la stația C.F.R. Cucuteni. Victor Popovici a fost prins în gara Larga

Jijia, la 35 de kilometri nord de Iași. T. Tolescu s-a predat la 25 ianuarie 1952, după ce i-au fost arestați și torturați membrii familiei.

POPOVICI, Victor. Din Iași. Fiu de învățător. Cântăreț. Condamnat.

POPOVICI, Victor A. Vezi Popovici, Alexei A.

POPOVICI, Victor I. Născut la 10 noiembrie 1899, la Iași. Avocat domiciliat în București (str. Ștefan Mihăileanu, nr. 28). Deputat P.N.Ț. de Iași. Arestat în 1949 și condamnat administrativ, la 5 ani de închisoare. Detenția la Jilava, Ocnele Mari și Canal. Rearestat în 1957, acuzat că îl "favorizase" pe avocatul Nicolae Pascu, care se ascundea, fiind urmărit de Securitate, și căruia i-a schimbat în bani câteva monezi de aur, ajutându-l să supraviețuiască. Condamnat, prin sentința 201/31.10.1959 a Tribunalului Militar București, la 10 ani de muncă silnică, pentru "uneltire contra ordinii sociale". Eliberat, prin grațiere, în 1964. A murit în 1982, în București. Prin decizia 66/17.11.1997, Curtea Supremă de Justiție a casat sentința din 1959 și l-a achitat, post-mortem, pe Victor Popovici.

POPOVICI, Vladimir F. Născut în 1914, în Căușeni — Basarabia. Membru al Gărzii de Fier. Condamnat de sovietici, în 1941, la 8 ani de muncă silnică.

POPOVICI, Vladimir N. Născut în 1919, în comuna Cobani — Glodeni (Basarabia). Acuzat de "colaboraționism" și condamnat de sovietici, în 1945, la 20 de ani de muncă silnică.

POPOVICI, Vladimir V. Născut în 1922, la Chișinău — Basarabia. Condamnat în 1941, la 10 ani de muncă silnică, pentru "agitație antisovietică".

POPOVICI, Voislav. Vezi Popovici, Gioca.

POPOVICI, Vucomir. Născut la 1 august 1940, la Ivanda — Timiș. Domiciliu obligatoriu, împreună cu familia, în Bărăgan, la Olaru, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

POPOVICI, Zvezdana. Născută la 21 noiembrie 1919. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, la Movila Gâldaului, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

POPOVICI-BĂZNOȘANU, Mihai (Bibi, Bibiță) Gh. Născut la 26 decembrie 1910, în comuna Albești — Botoșani. Fiul lui Gheorghe și al Elizei și nepotul lui Mihalache Popovici-Băznoșanu, moșier de origine armenescă, unul dintre cei mai bogați 3 oameni din nordul Moldovei, administrator al moșiilor familiei Bals (1860-1920). Absolvent al Liceului A. T. Laurian din Botoșani. Moșier, proprietar de terenuri la Băznoasa și proprietar al morii din satul Buimăceni, comuna Albești; specialist în agricultură. Iubit de țărani. Arestat în 1948, din gara Botoșani, cu o săptămână înainte de naționalizare. A primit o condamnare de drept comun, 3 ani de închisoare, într-o înscenare legată de niște porci pe care îi avusese în administrare. Detenția, 1 an și 6 luni, la Jilava (unde l-a întâlnit pe generalul Marcel Olteanu), Gherla, Aiud, Câmpia Turzii ș.a. Eliberat în 1950. Rearestat în 1953, reținut, între august și decembrie, și anchetat, la Securitatea Suceava, în legătură cu presupusa sa apartenență la P.N.L. De fapt, Mihai Popovici-Băznoșanu nu fusese membru de partid; îl găzduise, însă, de multe ori, la conacul lui, în timpul campaniilor electorale, pe Constantin (Costache) Pillat, fost coleg de liceu, moșier și fruntaș liberal. Fără ca Băznoșanu să știe, Costache Pillat îl trecuse, odată, pe ultimul loc al unei liste de candidați P.N.L. pentru Parlament. După confruntarea cu Pillat, Mihai Popovici-Băznoșanu a fost eliberat. A lucrat ca mecanic, la o cooperativă, și ca tehnician principal la Întreprinderea de Explorări Geologice. În 1990 a mers, împreună cu fiul său, Răsvan Popovici-Băznoșanu, la Albești, unde a fost întâmpinat cu multă căldură de către țărani. 50 dintre ei s-au repezit asupra lui, i-au sărutat mâinile și l-au îmbrățișat. A murit la 1 iunie 1991 (date furnizate de domnul Răsvan Popovici-Băznoșanu).

POPOVICI-EPURE, Ioan N. (tatăl lui Popovici, Petru I.). Născut la 14 februarie 1868. Fost general de divizie. Arestat la sfârșitul lui iunie 1950 și dus la Sighet, în luna iulie, împreună cu generalul Racovița, Victor Slăvescu

ș.a. Lipsit de orice îngrijire medicală, a paralizat și a murit la 22 februarie 1951, în condiții de exterminare.

POPOVICI-TAȘCĂ, Albert. Născut la 1 octombrie 1881, în Brașov. Licențiat în Drept, la București. Și-a luat doctoratul la Paris. Deputat, din partea partidului averescan și ministru-subsecretar de stat în guvernul Maresalului Averescu. Arestat în noaptea de 5 spre 6 mai 1950. Detenția la Sighet, unde a murit, la 12 octombrie 1951, în condiții de exterminare. După moartea lui, a fost emisă o decizie, menită să justifice arestarea, prin care Albert Popovici-Tașcă era condamnat administrativ, la 6 luni de închisoare.

POPOVSCHI, Agnesa D. Născută în 1924, la Chișinău — Basarabia. Acuzată de “colaboraționism” și deportată de sovietici, în 1949, în Tiumen.

POPOVSCHI, Ana. Vezi Popovschi, Dumitru I.

POPOVSCHI, Anastasia. Vezi Popovschi, Nicolae Gh.

POPOVSCHI, Dumitru I. Născut în 1888, la Soroca — Basarabia. Deportat de sovietici, în 1949, în Kurgan, împreună cu soția, Ana (n. 1905) și copiii, Eugen (n. 1931), Gheorghe (n. 1938) și Elena (n. 1942).

POPOVSCHI, Elena D. Vezi Popovschi, Dumitru I.

POPOVSCHI, Eugen D. Vezi Popovschi, Dumitru I.

POPOVSCHI, Gheorghe D. Vezi Popovschi, Dumitru I.

POPOVSCHI, Ion M. Născut în 1889, la Soroca — Basarabia. Deportat de sovietici, în 1949, în Kurgan, împreună cu soția, Palaghia (n. 1892).

POPOVSCHI, Ion N. Vezi Popovschi, Nicolae Gh.

POPOVSCHI, Irina. Vezi Popovschi, Simion Gr.

POPOVSCHI, Margareta. Vezi Popovschi, Simion Gr.

POPOVSCHI, Nicanor M. Născut în 1871, la Soroca — Basarabia. Membru P.N.Ț. Proprietar de pământ. Arestat de sovietici, la 12 iulie 1949, și condamnat la 8 ani de muncă silnică. A dispărut în

Gulagul sovietic. Reabilitat, post-mortem, în 1991.

POPOVSCHI, Nicolae Gh. Născut în 1896, la Soroca — Basarabia. Acuzat de “naționalism” și deportat de sovietici, în 1949, în Kurgan, împreună cu soția, Anastasia, și fiul, Ion (n. 1923).

POPOVSCHI, Palaghia. Vezi Popovschi, Ion M.

POPOVSCHI, Silvia D. Născută în 1922, la Chișinău — Basarabia. Deportată de sovietici, în 1949, în Tiumen.

POPOVSCHI, Simion Gr. Născut în 1905, în Basarabia. Condamnat de sovietici, la Soroca, în 1941, la 10 ani de muncă silnică. Deportat în Krasnoiarsk. Membrele familiei lui, Irina și Margareta, au fost deportate, la 13 iunie 1941, în Siberia.

POPOVSCHI, Vera I. Născută în 1896, la Chișinău — Basarabia. Deportată de sovietici, în 1949, în Tiumen.

POPP. Comandor de aviație. Fost secretar-general în cadrul Secretariatului de stat pentru Aviație. Arestat în 1948, pentru legături cu profesorul N. Mărgineanu și condamnat într-un lot legat de mișcarea de rezistență anticomunistă condusă de Ioan Bujoi.

POPP, Alexandru. Moșier din județul Dolj. Arestat după 1949, împreună cu verii săi, Constantin N. Popp și avocatul Radu Popp, după ce le-a fost confiscată moșia.

POPP, Alexandru (Alec) N. Născut la 28 iulie 1898, la București. Fiul magistratului Nicolae Popp și al Zoei. Domiciliat în București (str. Popa Petre, nr. 41). A urmat Liceul *Gheorghe Lazăr* din București și a absolvit cursurile liceale în refugiu la Iași, în timpul Primului Război Mondial, la Liceul-internat, ca șef de promoție. Și-a continuat studiile la Institutul de Inginerie de la Londra, pe care l-a absolvit al doilea din promoție. Inginer-stagiar la Uzinele de Fier și Domeniile Reșița (de la 13 octombrie 1922), director al Uzinelor de la Reșița (1934) și director-general al aceluiași

uzine (1942). S-a preocupat cu multă atenție de situația muncitorilor. Acționară Titan-Nădrag. Casătorit și tatăl unui copil. După 23 august 1944, s-a opus pretențiilor sovietice de demontare și confiscare a utilajelor de la Reșița, fără de care producția nu mai putea continua. Și-a folosit relațiile pentru a pleda, pe lângă britanici și americani, pentru recuperarea, de către România, a Ardealului de Nord și pentru încheierea de contracte între România și companii occidentale. A fost unul dintre conducătorii Mișcării de Rezistență anticomunistă, sprijinind material acțiunile acesteia. Autorul acestui dicționar, Cicerone Ionițoiu, care tocmai sosise din Munții Piatra Craiului, i-a fost prezentat, la începutul lui februarie 1947, de către Ion Bărbuș, lui Al. Popp, pe care i l-a prezentat sub numele de *Alecu*. S-au întâlnit în fața Catedralei catolice *Sf. Iosif* din București și, mergând, Cicerone Ionițoiu i-a prezentat, în 10-15 minute, situația din munți și stadiul pregătirilor pentru rezistența anticomunistă. Ar fi trebuit să mai aibă loc încă o întâlnire între cei doi, dar a fost anulată, din cauza valului de arestări premergător dizolvării P.N.Ț.-ului. În aprilie 1947, Cicerone Ionițoiu l-a cunoscut pe *Paul*, care se prezenta ca legătură între partizanii anticomuniști și *Alecu*. Acest *Paul*, pe numele adevărat Ștefan Tomescu, era un agent infiltrat de Siguranță, pe lângă liderii Al. Popp, Alexandru Balș, Gheorghe Bontilă, Ioan Bujoiu, H. Măcellariu, Ion (Nelu) Pădureanu ș.a. Arestat în iunie 1947, Cicerone Ionițoiu l-a cunoscut, la M.A.I., pe Ion Tobă-Hatmanu, care se prezenta drept organizator al Mișcării de rezistență anticomunistă, și care a dispărut de la M.A.I., pentru a apărea, după 1 an, în cadrul procesului înscenat grupului Popp — Bujoi, ca acuzat și acuzator, împreună cu Ștefan Tomescu, făcând jocul Siguranței. Alexandru N. Popp a fost arestat la 1 aprilie 1948; casa lui a fost ocupată de Siguranță, care i-a deținut acolo, câte 2 săptămâni, pe cei care veneau să-l viziteze pe Popp (medici, prieteni etc.). În total, au fost arestate acolo 10-12 persoane, printre care sora lui Al. Popp,

Margareta, doctorii Balș și Plătăreanu și studentul Constantin Ionașcu, membru P.N.Ț., fire veselă care le spunea bancuri și le citea în palmă gardienilor, pentru a le scădea vigilența. După vreo 10 zile, Ionașcu a reușit să evadeze, într-o noapte, printr-o gură de canal care ieșea în stradă. Astfel, a reușit să îi anunțe pe partizani de situația grupului lui Al. Popp; a fost, însă, rearestat, la 4 mai 1948, bătut la Siguranță și condamnat. Înscenările lui Nicolski nu s-au oprit aici. În același timp, a fost infiltrată și Mișcarea Legionară: prin intermediul lui Vasile Coman, autoritățile comuniste au aflat că Dragoș Hoinic, curier al Comandamentului Legionar al lui Horia Sima, din Germania, urma să vină în România, așa că au trimis o echipă care l-a capturat pe acesta, la 5 mai 1948, la Budapesta. După numai 10 zile, în noaptea de 14 spre 15 mai 1948, a fost declanșat marele val de arestări în cadrul membrilor Mișcării Legionare, în cursul căruia au fost arestate peste 3.500 de persoane. Al. Popp a fost anchetat cu brutalitate, de către căpitanul Andreescu și locotenentii Alexandru Gheorghe, Ion Năstase și Nicolae Petrescu, și judecat în procesul denumit al *Mării Trădări Naționale*, care a început la 26 octombrie 1948 (alături de Max Auschnit, Alexandru Balș, Ioan Bujoiu, George Manu, Horia Măcellariu și lideri legionari ca Nicolae Petrașcu, Nistor Chioreanu și Vică Negulescu); procesul a fost înscenat de Alexandru Nicolschi, Marin Jianu, Mișu Dulgheru ș.a., iar printre martorii acuzației s-au aflat Dragoș Hoinic, Ion Tobă-Hatmanu, Ștefan Tomescu și Mihai Țanțu. Popp a fost condamnat, prin sentința 1.834/2.11.1948, semnată de generalul Alexandru I. Petrescu, la muncă silnică pe viață. Pe tot parcursul detenției, a avut o atitudine demnă, refuzând să își facă *autoanaliza* și să semneze un angajament la Securitate, pentru a fi eliberat. Detenția la Aiud. În 1964 nu a beneficiat de grațiere, ci a fost “eliberat pe caz de boală, pe timp de 1 an”, la 24 iulie 1964. La ieșirea din închisoare, inginerul Alexandru Popp cântărea 49 de kilograme, era bolnav de T.B.C. osos și pulmonar și avea septicemie, cu cangrene

(și pierduse câteva degete de la piciorul drept). După 1 an de la eliberare, a primit și actul de grație.

POPP, Constantin (Costică). Moșier din Sălcuța. Arestat în 1949. Detenția, 2 ani.

POPP, Constantin N. Vezi Popp, Alexandru.

POPP, Gheorghe (Ghiță) Gh. Născut la 3 ianuarie 1883, la Poiana Sărată — Trei Scaune. Fiul unui notar cu mai mulți copii, absolvent al Facultății de Drept de la Budapesta. Ghiță Popp a absolvit liceul la

Brașov și a urmat Dreptul la Cluj, Viena și Budapesta (licențiat în 1906), luându-și doctoratul la Cluj. Posesor al unei temeinice culturi istorice, filosofice și filologice. Pasionat de ziaristică (în calitate de ziarist la *Tribuna* din Arad l-a susținut pe Sever Bocu) și militant pentru înlăturarea dominației austro-ungare din Transilvania. Membru al Partidului Național Român din Transilvania. Îmbolnăvindu-se de plămâni, a plecat la o cură de recuperare, pe Coasta de Azur. În prima zi după ce Austro-Ungaria a declarat război Serbiei, Ghiță Popp a trecut clandestin din Ungaria în România și a mers la București, de unde, împreună cu Miron Cristea, viitorul Patriarh al României, a organizat o serie de acțiuni riscante, printre care atacarea unor sate românești din Întorsura Buzăului, de la granița cu Austro-Ungaria, în scopul determinării guvernului liberal de la București să declare război Puterilor Centrale și să înceapă eliberarea Transilvaniei. În paralel, a continuat să militeze și pe calea scrisului, pentru cauza românilor din Transilvania. Împreună cu 18 publiciști ardeleni, s-a adresat guvernului Ion I. C. (Ionel) Brătianu, pledând pentru eliberarea Transilvaniei. Semnatarii aceluia apel au fost condamnați la moarte, în contumacie, de Curtea Marțială maghiară de la Cluj. La 16 august 1916, G. Popp a intrat ca voluntar în Armata Română, în cadrul Diviziei a IV-a. În 1917 s-a retras, împreună

cu trupele, în Moldova, în același an fiind trimis, de guvernul român, să facă propagandă printre românii ardeleni căzuți prizonieri la ruși. În acest scop, a umblat prin lagărele de prizonieri și a publicat un ziar, reușind să organizeze la Kiev, la 29 noiembrie 1917, împreună cu Sever Bocu, Filaret Doboș ș.a., Adunarea Națiunilor Austro-Ungare. Popp a stat 14 luni în Rusia aflată în fierbere, din cauza revoluției și a loviturii de stat bolșevice. Riscând să fie împușcat, a reușit să ajungă la Chișinău, la 1 august 1918, alăturându-se eforturilor lui Pantelimon Halippa și ale celorlalți patrioți români, în direcția unirii Basarabiei cu România. În octombrie 1918 a revenit la Iași și, aflând de organizarea Marii Adunări Naționale de la Alba-Iulia, a plecat cu un grup de 100 de luptători, printre care Ștefan Boeru și Iosif Șchiopu, prin Bucovina, spre Alba-Iulia, unde a ajuns, la 30 noiembrie 1918, și a fost primit, cu drept de vot, în Marea Adunare. În februarie 1919, Iuliu Maniu l-a trimis la Paris, cu misiunea de a combate propaganda maghiară de la Conferința de Pace. În acest context, Ghiță Popp a avut o eficientă activitate, în Elveția. În octombrie 1919, a revenit în țară și a fost ales deputat, devenind, alături de Maniu, unul dintre apărătorii cei mai consecvenți ai regimului democratic. În perioada interbelică, a fost de 9 ori ales deputat. A ocupat și postul de subsecretar de stat la Culte și Minorități. A refuzat colaborarea cu regimul autoritar al Regelui Carol II, așa cum avea să refuze și orice colaborare cu regimul comunist. După asasinarea lui Virgil Madgearu de către legionari, a fost ales secretar-general al P.N.Ț. Redactor la mai multe ziare. Membru al delegației române care a semnat Armistițiul cu URSS. Ministru al Cultelor și Artelor în guvernul generalului Rădescu. La 23 decembrie 1944, a demisionat din funcția de secretar-general al P.N.Ț., la rugămintea lui Iuliu Maniu, pentru a-i fi oferit acel post lui Nicolae Penescu, care fusese obligat de comuniști să părăsească postul de Ministru de Interne. Ghiță Popp a mai fost președinte al organizației P.N.Ț. de Someș și președinte de onoare al celei din Buzău. Arestat la

14 iulie 1947, implicat într-un proces înscenat unei organizații anticomuniste din Munții Piatra Craiului și condamnat, prin sentința 72/22.01.1948, la 10 ani de închisoare. După arestarea lui Ghiță Popp, soția acestuia, Maria Popp, a fost evacuată din apartamentul de pe Splaiul Unirii, nr. 5 (vis-à-vis de Palatul Tribunalului), de către avocatul Mircea Lepădătescu, consilier al Ministerului de Interne, cel care a făcut încadrarea juridică a acuzațiilor din lotul Maniu — Mihalache și care s-a mutat în locul familiei Popp (de fapt, dorința lui Lepădătescu de a obține acel apartament fusese una dintre principalele cauze ale arestării și condamnării lui Popp). Popp a fost deținut, până la 10 august 1957 când, în loc să fie eliberat, a fost trimis în domiciliu obligatoriu la Lătești, în Bărăgan, cu o condamnare administrativă de 5 ani. Ghiță Popp nu a renunțat, totuși, la luptă, trimițând două memorii autorităților comuniste și îndemnându-le să facă demersuri pentru recuperarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord. Acest ctitor de țară, care nu putuse fi omorât de inamicii României, în timpul războaielor, a fost ucis lent, prin anii de închisoare administrați de conducătorii comuniști ai României. Ghiță Popp s-a întors acasă numai pentru a închide ochii pentru totdeauna, la 25 octombrie 1967. Până și la înmormântarea sa, mulțimea numeroasă, care a ținut să-i aducă un ultim omagiu neînfricatului luptător împotriva tuturor dictaturilor, a fost împânzită cu securiști care au luat fotografiile și au înregistrat convorbirile celor prezenți.

POPP, Margareta N. (sora lui Popp, Alexandru-Alecu N.). Arestată și bătută de agenții Siguranței, după arestarea fratelui său, în aprilie 1948.

POPP, Maria. Prima femeie senator din România. Proprietară a unei moșii la Motăței — Dolj. Arestată și deținută aprox. 6 luni. Și soțul său a fost arestat și deținut la închisoarea Caransebeș. După eliberare, Maria Popp, căreia i se confiscase averea, a locuit la fiul ei, Radu Popp. A murit, la scurt timp.

POPP, Oskar. Născut în 1923, la Mehadia. Ucis de comuniști, în aprilie 1946.

POPP, Radu. Vezi Popp, Alexandru.
POPȘA, Gheorghe. Născut în 1920, la Biserica Albă — Maramureș. Absolvent al liceului din Sighet și al Academiei Teologice de la Blaj (1948). Preot greco-catolic, paroh la Bocsig — Arad (hirotonit preot celib în 1948, de episcopul Ioan Suci). A asigurat, în clandestinitate, legătura între episcopii greco-catolici și Nunțiatura Apostolică. Arestat în 1951 și condamnat la 4 ani de închisoare. După eliberare, a fost contabil la o brutărie din Arad.

POPȘA, Ioan-Mihai M. (frate cu

Popșa, Vasile-Lică M.). Născut la 6 noiembrie 1922, la Sighetu-Marmației. A început liceul la Sighet și, după cedarea Ardealului de Nord, în 1940, l-a continuat la Timișoara, unde a

și absolvit. În 1944 a fost recrutat în armată și a luptat pe Frontul de Vest. Până în 1948, a urmat Facultatea de Drept din Cluj. Membru P.N.Ț. Arestat de mai multe ori și deținut la Sighet și Gherla. În 1948, a evadat din beciul Siguranței de la Sighet și, împreună cu fratele său, Vasile, și cu alți tineri, a alcătuit un grup de rezistență anticomunistă. Și-au propus să elibereze deținuții politici din închisoarea Sighet și au plănuit să atace sediul Securității din leud, în mai 1949. Planul lor a fost, însă, desconspirat, din cauza denunțului lui Vlad Dănilă. Trupele de securitate, conduse de Ludovic Cseller și de căpitanul Retezan, au înconjurat casa lui Gavrilă Pitu, în care erau adunați partizanii din grupul lui Popșa. La somațiile securiștilor, partizanii au răspuns cu focuri de armă. Vasile Popșa, încercând să iasă din încercuire, în ziua de Paște din aprilie 1949, a fost împușcat mortal. Ioan Popșa a reușit să-și creeze un culoar printre soldații care încercuiseră casa și a disparut, ascunzându-se în pădure. A fost prins abia la 14 iulie 1949. Torturat la Securitatea Cluj și condamnat la 20 de ani de muncă silnică. În timpul detenției s-a îmbolnăvit grav

și a murit la 3 aprilie 1952, la Târgu-Ocna, în condiții de exterminare.

POPȘA, Vasile (Lică) M. (frate cu Popșa, Ioan-Mihai M.). Născut la 11 decembrie 1925, la Sighetu-Marmației. Absolvent al liceului din Timișoara. În 1944, s-a înscris la Academia Comercială din București.

A format, împreună cu fratele lui, o organizație de luptă armată anticomunistă, încercând să îi elibereze pe deținuții politici de la Sighet și Ieud. În urma unui denunț, le-a fost descoperită ascunzătoarea și au fost încercuiți de trupe de securitate. Încercând să scape din încercuire, în aprilie 1949 (chiar în ziua Sfințelor Paști), a fost împușcat mortal, de căpitanul Retezan. Trupul său neînsuflit a fost luat de Securitate și plimbat, într-o mașină, prin Sighet, pentru a speria oamenii. Au fost scoși și copiii din școli, pentru a-l vedea. După “spectacol”, l-au îngropat în Cimitirul Săracilor din Sighet, unde aveau să i se alăture, în anii următori, mulți dintre ctitorii României.

POPȘER, Constantin. Condamnat în 1949. Detenția la Aiud, Baia Sprie ș.a.

POPȘOR, Alexandru. Avocat. Șeful *Frațiilor de Cruce* din ramura Mișcării Legionare conduse de Radu Mironovici. Arestat la 15 mai 1948 și condamnat. Detenția la Aiud ș.a. Funcția lui a fost preluată de Costache Opreșan, *simist* școlit la Rostock, în Germania.

POPȘOR, Lucica. Șefa *Cetățuilor* din cadrul aripii legionare a lui Radu Mironovici. Arestată în mai 1948. Detenția la M.A.I., Jilava, Mislea ș.a.

POPTEANU, Petre. Membru P.N.Ț. A făcut parte din organizația anticomunistă a doctorilor Iosif Capotă și Alexandru Dejeu. Arestat, torturat la Securitatea Cluj și condamnat, prin sentința 900/8.07.1958 a Tribunalului Militar Cluj, la 15 ani de muncă silnică. Detenția la Cluj, Gherla ș.a.

POPU, Grigore Gh. Născut la 11 februarie 1894, la Plopiși — Bihor. Profesor

arestat în 1952. A murit la 26 septembrie 1952, la Cemavodă, în condiții de exterminare prin muncă forțată.

POPUȘOI, Agafia A. Vezi Popușoi, Andrei F.

POPUȘOI, Alexandru I. Născut în 1882, în comuna Coșăuți — Soroca (Basarabia). Țăran înstărit. Deportat de sovietici, în 1949, în Kurgan, împreună cu soția, Ecaterina (n. 1887) și copiii, Ion (n. 1912) și Constantin (n. 1936).

POPUȘOI, Alexei I. Născut în 1924, la Chișinău — Basarabia. Condamnat de sovietici, în 1946, la 10 ani de muncă silnică, pentru “trădare de patrie”.

POPUȘOI, Ana. Vezi Popușoi, Carp C.

POPUȘOI, Anastasia A. Născută în 1892, la Climăuți — Dondușeni (Basarabia). Țărăncă înstărită. Deportată de sovietici, în 1949, în Kurgan.

POPUȘOI, Andrei F. Născut în 1904, la Șofrâncani — Edineț (Basarabia). Deportat de sovietici, în 1949, în regiunea Cita, împreună cu soția, Tatiana (n. 1904) și copiii, Agafia (n. 1937), Maria (n. 1938) și Ilie (n. 1942).

POPUȘOI, Andrei N. Vezi Popușoi, Nistor A.

POPUȘOI, Anisia. Născută la Hincăuți — Soroca (Basarabia). Deportată în Siberia, la 6 iulie 1949.

POPUȘOI, Carp C. Născut în 1904, în comuna Ecaterinovca — Cișmilia (Basarabia). Deportat de sovietici, în 1949, împreună cu soția, Ana (n. 1906) și copiii, Liuba (n. 1931), Ion (n. 1935), Maria (n. 1937), Timofei (n. 1940) și Gheorghe (n. 1944).

POPUȘOI, Clementie V. Născut în 1883, la Măscăuți — Criuleni (Basarabia). Membru P.N.Ț. Condamnat de sovietici, în 1941, la muncă silnică. A murit în 1942, în condiții de exterminare. Soția, Ioana (n. 1888) și copiii, Maria (n. 1922), Gheorghe (n. 1929) și Ilie (n. 1932) au fost deportați în 1941, în Omsk. Reabilitați în 1990.

POPUȘOI, Constantin Al. Vezi Popușoi, Alexandru I.

POPUȘOI, Ecaterina. Vezi Popușoi, Alexandru I.

POPUȘOI, Ecaterina. Vezi Popușoi, Ion A.

POPUȘOI, Fiodor. Născut în 1894, în comuna Coșăuți — Soroca (Basarabia). Deportat de sovietici, în 1949, în Kurgan, împreună cu soția, Irina (n. 1898) și fiica, Haritina (n. 1934).

POPUȘOI, Fiodor I. Vezi Popușoi, Ion A.

POPUȘOI, Galina V. Vezi Popușoi, Vasile I. (1).

POPUȘOI, Gheorghe. Născut la Hincăuți — Soroca (Basarabia). Deportat în Siberia, la 6 iulie 1949.

POPUȘOI, Gheorghe C. Vezi Popușoi, Carp C.

POPUȘOI, Gheorghe C. Vezi Popușoi, Clementie V.

POPUȘOI, Gheorghe N. Vezi Popușoi, Nistor A.

POPUȘOI, Gheorghe V. Vezi Popușoi, Vasile I. (1).

POPUȘOI, Haritina F. Vezi Popușoi, Fiodor.

POPUȘOI, Ilie A. Vezi Popușoi, Andrei F.

POPUȘOI, Ilie C. Vezi Popușoi, Clementie V.

POPUȘOI, Ioana. Vezi Popușoi, Clementie V.

POPUȘOI, Ion A. Născut în 1900, în comuna Bilicenii Noi — Sângerei (Basarabia). Acuzat că fusese agent al Jandarmeriei românești. Condamnat de sovietici, în 1945, la 10 ani de muncă silnică. A murit în deportare. Soția lui, Ecaterina (născută în 1904, la Bilicenii Vechi — Sângerei) și copiii, Vasile (n. 1932), Petru (n. 1934) și Fiodor (n. 1940) au fost deportați în 1949, în R.A.S.S. Bureat-Mongolă.

POPUȘOI, Ion Al. Vezi Popușoi, Alexandru I.

POPUȘOI, Ion C. Vezi Popușoi, Carp C.

POPUȘOI, Ion V. Vezi Popușoi, Vasile I. (1).

POPUȘOI, Irina. Vezi Popușoi, Fiodor.

POPUȘOI, Liuba C. Vezi Popușoi, Carp C.

POPUȘOI, Maria. Vezi Popușoi, Vasile I. (1).

POPUȘOI, Maria A. Născută în 1900, în Bilicenii Vechi — Sângerei. Condamnată de sovietici, în 1944, la 10 ani de muncă silnică. A murit în 1945, într-un lagăr de exterminare.

POPUȘOI, Maria A. Vezi Popușoi, Andrei F.

POPUȘOI, Maria C. Vezi Popușoi, Carp C.

POPUȘOI, Maria C. Vezi Popușoi, Clementie V.

POPUȘOI, Mihai N. Vezi Popușoi, Nistor A.

POPUȘOI, Nistor A. Născut în 1905, la Hincăuți — Soroca (Basarabia). Deportat de sovietici, la 7 iulie 1949, în Kurgan (Siberia), împreună cu soția, Olga (n. 1909) și copiii, Valerian (n. 1930), Andrei (n. 1934), Mihai (n. 1937) și Gheorghe (n. 1942).

POPUȘOI, Olga. Vezi Popușoi, Nistor A.

POPUȘOI, Pavel N. Născut în 1900, în comuna Ivancea — Orhei (Basarabia). Condamnat de sovietici, în 1941, la 5 ani de muncă silnică. Deportat la Sverdlovsk.

POPUȘOI, Petru I. Vezi Popușoi, Ion A.

POPUȘOI, Ștefan F. Născut în 1921, la Șelemet — Cișmilia (Basarabia). Arestat de sovietici, în 1947, și condamnat la 10 ani de muncă silnică, pentru "colaboraționism". Deportat la Vorkuta.

POPUȘOI, Tatiana. Vezi Popușoi, Andrei F.

POPUȘOI, Teodor. Născut în 1921, la Șelemet — Cișmilia (Basarabia). Condamnat de sovietici, în 1944, la muncă silnică pe viață. Deportat în Siberia.

POPUȘOI, Tihon D. Din comuna Filipeni — Leova (Basarabia). Ucis de sovietici în 1940, în timpul invaziei.

POPUȘOI, Timofei C. Vezi Popușoi, Carp C.

POPUȘOI, Toader. Născut în 1921, în satul Șelemet — Cahul (Basarabia). Arestat în 1944 și condamnat de N.K.V.D. Deportat în Siberia, de unde s-a întors în 1958.

POPUȘOI, Valentin. Din Hincăuți — Soroca (Basarabia). Deportat în Siberia, la 6 iulie 1949.

POPUȘOI, Valerian N. Vezi Popușoi, Nistor A.

POPUȘOI, Vasile I. (1). Din comuna Cișmilia — Basarabia. Condamnat de sovietici, la muncă silnică. A murit în 1941, într-un lagăr din Sverdlovsk. Soția lui, Maria (născută la Cișmilia) și copiii, Gheorghe (n. 1919), Vera (n. 1921), Ion și Galina (n. 1930) au fost deportați în 1941, în Kazakhstanul de Sud.

POPUȘOI, Vasile I. (2). Vezi Popușoi, Ion A.

POPUȘOI, Vasilisia C. Născută în 1893, la Ivancea — Orhei (Basarabia). Țărancă înstărită. Deportată de sovietici, în 1949, în Tiumen.

POPUȘOI, Vera V. Vezi Popușoi, Vasile I. (1).

POR, Ana. Născută la 28 noiembrie 1927, la Timișoara. Deportată de N.K.V.D., în Donbas. S-a înapoiat la 31 iulie 1949.

POR, David. Student la Timișoara. A dorit să ia parte la Congresul Mondial Evreiesc. Arestat pentru "trecere frauduloasă a frontierei". Rearestat în 1952, ca sionist. Judecat în martie 1954, de Tribunalul Militar București, într-un lot de 32 de persoane. În 1956 a plecat în Israel.

POR, Estera. Născută la 29 octombrie 1924, la Galați. Domiciliată în București (str. Ștefan Furtună). Arestată și judecată în martie 1954, de Tribunalul Militar București, într-un lot de 32 de persoane acuzate de sionism.

În 1956 a plecat în Israel.

POR, Francisc. Biolog evreu arestat în 1953, împreună cu soția sa. Anchetat la M.A.I. și Securitatea Capitalei din Calea Rahovei, fiind acuzați de sionism.

POR, Matei. Născut la 15 august 1926, la Timișoara. Arestat de N.K.V.D., în ianuarie 1945, și deportat la muncă forțată. A revenit din URSS la 29 octombrie 1949 și s-a stabilit la Timișoara (str. Bucovinei, nr. 47).

PORA, Alexandru. Din Ghimeș-Palanca. Condamnat.

PORA, Gabriela. Funcționară la Ministerul de Finanțe, apoi la Comisia

de Aplicare a Armistițiului. Prietenă cu Nora Samuelli. Arestată, anchetată cu duritate și condamnată în 1950, într-un proces înscenat în jurul Legației Britanice din România. Detenția la Jilava, Mislea și Miercurea-Ciuc.

PORA, Ion. Din Timișoara. Arestat în 1983 și anchetat la Securitatea Timișoara.

PORA, Ștefan. A murit în anchetă, la Securitatea Sibiu.

PORAICU, Elena. Din comuna Maidan — Storojineț (Bucovina). Victimă a represiunii sovietice.

PORAICU, Eufrosina. Din comuna Maidan — Storojineț (Bucovina). Victimă a represiunii sovietice.

PORAICU, Mihai. Din comuna Maidan — Storojineț (Bucovina). Victimă a represiunii sovietice.

PORAICU, Nicolae. Din comuna Maidan — Storojineț (Bucovina). Victimă a represiunii sovietice.

PORAICU, Raveica. Din comuna Maidan — Storojineț (Bucovina). Victimă a represiunii sovietice.

PORAICU, Teodor. Din comuna Maidan — Storojineț (Bucovina). Victimă a represiunii sovietice.

PORAICU, Valerian. Din comuna Maidan — Storojineț (Bucovina). Victimă a represiunii sovietice.

PORAICU, Vasile. Din comuna Maidan — Storojineț (Bucovina). Victimă a represiunii sovietice.

PORAICU, Vasilica. Din comuna Maidan — Storojineț (Bucovina). Victimă a represiunii sovietice. Numele său și ale celorlalți Poraicu se află înscrise pe troița comemorativă din curtea bisericii din Maidan.

PORÂMBU, Toma. Vezi Pirău, Toma Gh. (zis Porâmbu).

PORCEANU, Constantin. Din comuna Florica. Condamnat, prin decizia 417/20.09.1951, la 12 luni de muncă forțată. Detenția la Canal.

PORCIREANU, Ecaterina. Vezi Porcireanu, Irina I.

PORCIREANU, Ion. Vezi Porcireanu, Irina I.

PORCIREANU, Irina I. Născută în 1906, în comuna Pepeni — Sângerei.

Acuzată de “colaboraționism” și deportată de sovietici, în 1949, în R.A.S.S. Bureat-Mongolă, împreună cu copiii, Ecaterina (n. 1929) și Ion (n. 1937).

PORCIULEANU, Alexandru L. Vezi Porciuleanu, Lazăr D.

PORCIULEANU, Gheorghe L. Vezi Porciuleanu, Lazăr D.

PORCIULEANU, Ion L. Vezi Porciuleanu, Lazăr D.

PORCIULEANU, Lazăr D. Născut în 1899, în comuna Tabani — Briceni (Basarabia). Acuzat de “naționalism” și deportat de sovietici, în regiunea Omsk, împreună cu soția, Vera (n. 1892) și copiii, Vasile (n. 1924), Nicolae (n. 1926), Ion (n. 1928), Alexandru (n. 1935) și Gheorghe (n. 1936).

PORCIULEANU, Nicolae L. Vezi Porciuleanu, Lazăr D.

PORCIULEANU, Vasile L. Vezi Porciuleanu, Lazăr D.

PORCIULEANU, Vera. Vezi Porciuleanu, Lazăr D.

PORCUTAN, Constantin (Costan)

Șt. Născut la 4 mai 1901, la Câmpulung-Moldovenesc. Membru al grupului de partizani anticomuniști conduși de Ovidiu Găină și parașutați în decembrie 1944, pe muntele Rotunda — Bistrița. În martie 1945, au construit o cabană în masivul Argestru din muntele Giumulă. C. Porcutan i-a găzduit pe Ovidiu Găină și Alexandru Șuteu și le-a făcut legătura cu partizanii din grupul Macoveiciuc. La 17 iulie 1945, cabana partizanilor a fost înconjurată și incendiată, de către jandarmi. În timp ce fugea, unul dintre partizani, Ion Radu, a calcat pe o mină care a explodat și i-a retezat picioarele; pentru a nu fi prins, s-a împușcat. În jur de 30 de persoane au fost arestate, în cursul aceluși asalt. La 27 iulie 1945, a avut loc, în casa văduvei lui Nicolae Lucan, întâlnirea dintre Găină și Macoveiciuc. Au fost, însă, din nou găsiți de trupele Siguranței. În timpul luptei care a urmat, a fost arestat partizanul Florea Arcadie. La 11 august 1945, Macoveiciuc s-a întânit cu Alexandru Șuteu. După discuție, Macoveiciuc i-a propus lui C. Porcutan să meargă împreună cu el. A doua zi, Porcutan s-a predat la

Poliție, după cum reiese din referatul Corpului Detectivilor. Prin sentința 1.161/12.09.1946 a Curții Marțiale a Corpului IV Teritorial, acuzațiile împotriva grupului de 16 inculpați (printre care și C. Porcutan) au fost anulate, prin moartea lui Vladimir Macoveiciuc și a lui Simion Tudose și abrogarea legii 236/1941, în baza căreia se făcuse trimiterea în judecată. În urma dispozițiilor Securității Poporului, de la 27 august 1949, referitoare la grupul Macoveiciuc, Securitatea Suceava a comunicat arestarea a 13 persoane. Trei partizani au fost condamnați și deținuți la Gherla, doi au fost răpiți de NKVD și deportați în URSS. Orest Nichiforel și Constantin Porcutan au fost arestați, la Câmpulung-Moldovenesc. C. Porcutan a fost condamnat, prin sentința 487/6.06.1950 a Tribunalului Militar Iași, pentru “favorizare”. Detenția la Gherla. Rearestat la 4 august 1958, tot la Câmpulung-Moldovenesc, anchetat și implicat în procesul grupului de rezistență Vasile Blănuș — Flamură. Condamnat, în aprilie 1959, la 8 ani de închisoare. Detenția la Gherla, unde a murit la 13 octombrie 1959, din cauza torturilor pe care le suportase.

PORCUTEANU, Eliza Gh. Născută la 19 mai 1912, la Slatina — Olt. Condamnată la 5 ani de închisoare, pentru “uneltire”. Domiciliată în Constanța (Aleea Dealului, nr. 3).

PORDEA, Augustin. Din Cluj. A murit în timpul detenției.

PORDEA, Ion. Arestat în 1949. Anchetat cu duritate la Securitatea din Cluj.

POREANU, Traian. A murit în ancheta Securității din Sibiu.

PORFIREANU, Maria. Vezi Porfireanu, Victor N.

PORFIREANU, Victor N. Născut în 1889, în Leova — Basarabia. Acuzat de “colaboraționism” și deportat de sovietici, în 1949, în R.A.S.S. Bureat-Mongolă, împreună cu soția, Maria (n. 1882).

PORHA (sau PURHA), Ion. Din județul Buzău. Condamnat. A murit la închisoarea Galați, în condiții de exterminare.

PORJE, Sabin I. Născut la 25 iulie 1917, în comuna Sârbești — Bihor. Preot-

paroh în Latiștea de Vascău. Arestat în 1959, anchetat la Securitatea Oradea și condamnat, de Tribunalul Militar Cluj, la 7 ani de închisoare, pentru “uneltire”. Eliberat, prin grațiere, în 1964.

PORNEA, Gheorghe. Din Cluj. Medic urolog. Anchetat la Securitatea din Cluj, care i-a și înscenat procesul.

PORNEALĂ, Olga. Din județul Dolj. Domiciliu obligatoriu în Bărăgan, 4 ani și o lună, de la 18 iunie 1951.

PORNEALĂ, Vasile. Țăran din comuna Meidanchioi — Tulcea. Condamnat, prin sentința de la 26 martie 1958, la 20 de ani de muncă silnică, pentru că luase parte la răscoala de la 17 ianuarie 1958, în cursul căreia se ceruse desființarea colectivei agricole. Cu acel prilej, mai fuseseră arestați cca. 100 de țărani, dintre care 45 au fost torturați și condamnați.

POROJNI-CODREA, Gheorghe. Din comuna Boian — Noua Suliță (Bucovina). Deportat de sovietici, în 1945, în regiunea Onega, și exterminat acolo.

PORSENNA, Nicolae (Nicu; pe

numele real, Ionescu, Nicolae Gh.). Născut la 13 ianuarie 1892, în București. Domiciliat în str. Doamnei, nr. 14. Fiul lui Gheorghe Ionescu din comuna Afumați — Ilfov (tipograf

ajuns, în 1873, directorul-general al Tipografiei *Carol Göbl*) și al Mariei Nicolaescu-Codrea. Tatăl i-a dat pseudonimul *Porsenna*. Absolvent al Liceului *Matei Basarab* și al Facultății de Drept și Filosofie din București (1913). Avocat strălucit. Voluntar în Primul Război Mondial; decorat cu Ordinele *Mihai Viteazul* și *Coroana României*. Consilier în cadrul Consiliului Județean Ilfov (1937) și deputat din partea Partidului Conservator. Membru în consilii de administrație, consilier juridic, șef de contencios, președinte de firme. Proprietarul tipografiei moștenite de la tatăl său și director-general la Tipografia *Gutenberg* din București. A fondat revista *Ghilotina* (1915) și ziarele *Latinul* (1914) și *Arena* de la Iași (1918), în paginile căreia au

publicat Demostene Botez, Alfred Hefter, P. Panaiteșcu-Perpessiciuș, Pamfil Șeicaru, Ion Vineș ș.a. Redactor al revistei *Flacăra* (1920-21). Scriitor, membru al Societății Scriitorilor Români (din 1920). A folosit pseudonimele *N. Albota*, *Crinul Dâmboviței*, *ing. N. Florian*, *Stix*, *M. Ranta* ș.a. A publicat volumele: *La judecata zeilor* (nuvele, 1914), *Dincolo de iubire și de moarte* (1914), *Magdalena* (roman, 1916), *Strigoii* (roman, 1920), *Spre fericire* (roman, 1921), *Se aprind făclile* (1923; a scris și un scenariu, care a fost ecranizat), *Visătorii* (roman, 1925), *Rug* (roman, 1941). Autor al piesei de teatru *Vulturul* (în colaborare cu Scarlat Froda; s-a jucat în București, cu Constantin Nottara și Ronald Bulfinski în rolurile principale) și al multor traduceri din literaturile latină, franceză, engleză și germană (printre care *Cicerone* de Lamartine și *Balada închisorii din Reading* de Oscar Wilde). A scris și un jurnal, *Cu fața spre neamul meu*, texte filosofice (*L'interdependance des facteurs sociaux*, *Războiul popoarelor*, *Regenerarea neamului românesc*) și de parapsihologie (*Visul profetic*, *Medium*, *mediunitate și fenomene paranormale*). Inventator. Condamnat în 1946, în contumacie, la 25 de ani de muncă silnică, pentru “crimă de uneltire împotriva ordinii sociale” (articol 209 Cod Penal). Radiat din Baroul de Ilfov, în 1948. S-a ascuns până în 1957, în casa juristei Zoe Vlaicu, care avea să îi devină și soție. În timpul clandestinității, a frecventat un număr restrâns de persoane: prof. univ. G. G. Antonescu, asistentul său, Petre Ștefan, dr. Gabi Popescu. Împreună cu Petre Țuțea și avocatul Gheorghe Caftangioğlu, a criticat regimul comunist, vorbind chiar despre un “gubern” în clandestinitate. Denunțat de mama lui Caftangioğlu. Arestat la 26 iunie 1957, fiind considerat “ideologul” grupului. Până la 15 august 1957, au mai fost duși la Securitatea Uranus: Kira Arpshofen, Dora Bosturescu, Adelina Busuiocescu, Gheorghe și Daniela Caftangioğlu, Maria Jeana Coman, Măriuca Crinescu, Ileana Dumitrescu, Gabriel Gheorghe, avocatul Iacobescu, Dobre Manolescu, Vasile Miroslav, Puia Munteanu, Mihai I. Popescu,

Zoe Porsenna, Maura Protopopescu, Petre Ștefan, Petre Țuța ș.a. Bătuți în anchetă și judecați, în zilele Crăciunului din 1957. Nicolae Porsenna a fost condamnat, prin sentința 241/26.12.1957, la 25 de ani de temniță grea și 10 ani degradare civică, pentru “crimă de uneltire contra ordinii sociale” (articolul 209, punctul 1, Cod Penal, modificat prin decretul 469/957) și la 15 ani de temniță grea, pentru “crimă de activitate intensă contra clasei muncitoare și mișcării revoluționare”, urmând să execute pedeapsa cea mai mare. Detenția la M.A.I., Uranus, Văcărești, Jilava și Aiud. Eliberat, prin grațiere, în august 1964. Bolnav de Parkinson, din cauza condițiilor de detenție, a murit la 19 ianuarie 1971, la Spitalul I. C. *Frimu*. Înmembrat la Cimitirul Bellu din București (pentru detalii despre viața și opera lui Nicolae Porsenna, vezi și N. Porsenna, *Antologie de lirică universală*, ediție îngrijită și prefață de Florentin Popescu, Ed. Saeculum I.O., București, 2002).

PORSENNIA, Zoe (soția lui Porsenna, Nicolae). Născută la 26 iunie 1914, în comuna Osica de Sus — Romanati, ca fiică a lui Marin și a Mariei Vlaicu. Absolventă a Facultății de Drept. Avocată din București. L-a adăpostit pe Nicolae Porsenna, în perioada când acesta a fost urmărit de Securitate. Arestată la 26 iunie 1957, împreună cu Porsenna, și torturată la Securitatea Uranus, de către Virgil Cosma, Ion Țârlea ș.a. Condamnată, prin sentința 241/26.12.1957, la 8 ani de închisoare corecțională și 4 ani de interdicție corecțională, pentru “uneltire contra ordinii sociale”. Detenția la M.A.I., Jilava, Miercurea-Ciuc, Arad, Gai și Oradea, de unde a fost eliberată, prin grațiere, în 1963. După eliberare, s-a căsătorit cu Nicolae Porsenna. După 1989, s-a ocupat de reeditarea operelor soțului său și de readucerea personalității acestuia în atenția contemporaneității.

PORST, Johann. Născut la 25 martie 1901, la Glogoveț. Arestat de N.K.V.D., la 15 ianuarie 1945 și deportat la muncă forțată. A murit la 6 februarie 1946, la Nilcik, în Donbas.

PORST, Josef. Născut la 11 martie 1901, la Glogoveț. Deportat de sovietici, în ianuarie 1945, la muncă forțată. A murit la 27 mai 1946, la Krivoirog.

PORT, Anton. Născut în 1919, la Neundorf — Timiș. Arestat de N.K.V.D., la 15 ianuarie 1945 și trimis la muncă forțată. A murit pe drumul spre Donbas.

PORTARU, Ion. Vezi Portaru, Maria P.

PORTARU, Ludmila. Vezi Portaru, Maria P.

PORTARU, Maria P. Născută în 1909, în comuna Scaieni — Donușeni (Basarabia). Deportată de sovietici, în 1949, în regiunea Tiumen, împreună cu copiii, Ion (n. 1934) și Ludmila (n. 1938).

PORTARU, Marin. Țaran din județul Dolj. Domiciliu obligatoriu, împreună cu membrii familiei, Roza și Mihai, în Bărăgan, 4 ani, de la 18 iunie 1951.

PORTARU, Mihai. Vezi Portaru, Marin.

PORTARU, Roza. Vezi Portaru, Marin.

PORTASE, Avramia-Antima. Născută la 26 mai 1932, în comuna Matca — Galați. Rasoforă la Mănăstirea Vladimirești. Arestată în 1958 și condamnată la 2 ani și 8 luni de închisoare. Detenția la Galați, Tecuci, Domnești și Huși.

PORTASE, David. Născut la 9 iunie 1910, în comuna Corni — Covurlui. Preot ortodox din Galați. Arestat în 1958 și condamnat, prin sentința 89/1958 a Tribunalului Militar Constanța deplasat la Galați, la 3 ani de închisoare, pentru “activitate legionară” și “uneltire”. Detenția la Periprava.

PORTASE, Listica. Elevă din Galați. Condamnată în 1950. Detenția la Mislea ș.a.

PORTASE, Mândița-Mihaela. Născută în comuna Matca — Galați. Monahie la Mănăstirea Vladimirești. Arestată în 1958 și condamnată la 2 ani și 8 luni de închisoare. Detenția la Galați, Tecuci, Domnești și Huși.

PORTĂRESCU, Alexei V. Vezi Portărescu, Vasile P.

PORTĂRESCU, Eugenia V. Vezi Portărescu, Vasile P.

PORTĂRESCU, Lavrentie V. Vezi Portărescu, Vasile P.

PORTĂRESCU, Olga. Vezi Portărescu, Vasile P.

PORTĂRESCU, Parascovia. Vezi Portărescu, Trofin G.

PORTĂRESCU, Sebastian V. Vezi Portărescu, Vasile P.

PORTĂRESCU, Semenیا V. Vezi Portărescu, Vasile P.

PORTĂRESCU, Trofin G. Născut în 1883, în comuna Piatra — Orhei (Basarabia). Deportat de sovietici, în 1949, în Irkutsk, împreună cu soția, Parascovia (n. 1885), fiica, Alexandra (n. 1922) și nepoții, Alexandru (n. 1942) și Silviu (n. 1944).

PORTĂRESCU, Vasile P. Născut în 1900, în comuna Cruglic — Criuleni (Basarabia). Țăran înstărit. Deportat de sovietici, în 1949, împreună cu soția, Olga (n. 1902) și copiii, Lavrentie (n. 1928), Alexei (n. 1933), Semenیا (n. 1943), Eugenia (n. 1945) și Sebastian (n. 1946).

PORTER, Ivor.
Detinut politic.

PORTNAIA, Zinovia. Născută în 1887, la Chișinău — Basarabia. Deportată de sovietici, în 1949, în Irkutsk, împreună cu fiul, Serafim (n. 1921).

PORTNOI, Perla. Vezi Portnoi, Solomon N.

PORTNOI, Serafim. Vezi Portnoi, Zinovia.

PORTNOI, Solomon N. Născut în 1902, la Chișinău — Basarabia. Acuzat de "colaboraționism" și deportat de sovietici, în 1949, în Tiumen, împreună cu soția, Perla.

PORTOCALĂ, Radu. Născut la 12 iulie 1888, la Brăila. Absolvent al Facultății de Drept din Iași. A pus bazele primei asociații studențești din România. A luptat în Primul Război Mondial, ca loco-

tenent. Cavaler al Ordinului *Mihai Viteazul*. Avocat de renume. Membru P.N.L. Primar al orașului Brăila (1922-25) și cetățean de onoare al orașului natal. Decan pe viață al Baroului din Brăila. Deputat P.N.L., în mai multe legislaturi, ministru-subsecretar de stat la Interne (1936-37; 24 noiembrie 1939 — 10 mai 1940) și la Președinția Consiliului de Miniștri (11 mai — 3 iulie 1940). Apropiat al lui Gheorghe Tătărescu. De-a lungul carierei, a primit numeroase distincții, printre care: Cavaler al *Legiunii de Onoare* (Franța), Ordinul Regal *George I* (Grecia), Ordinul Coroanei (Italia). Membru în consiliile de administrație ale mai multor bănci și întreprinderi. Arestat între 1948 și 1949 și deținut la Văcărești. Rearestat în noaptea de 5 spre 6 mai 1950, în lotul foștilor miniștri. Dus la Sighet, unde a murit la 13 aprilie 1952, în condiții de exterminare. Trupul neînsuflit i-a fost aruncat într-o groapă comună din Cimitirul Săracilor din Sighet.

PORTOCALĂ, Radu R. (fiul lui

Portocală, Radu). Născut la 30 martie 1915, la Brăila. Doctor docent. Conferențiar la Catedra de Inframicrobiologie a Facultății de Medicină din București. Pasionat

cercetător și autor al multor lucrări științifice; inventator. În 1949, la o verificare a cadrelor, a fost exclus din P.M.R., din cauza trecutului politic al tatălui său. Arestat în noaptea de 14 spre 15 aprilie 1952, în lotul de peste 50 de rude ale foștilor demnitari care se aflau deja în închisori. Detenția la Ghencea, Canal și Onești, de unde a fost eliberat, în 1954. În 1956 au fost arestați mama sa și un văr, Andrei Goliatzatos, cetățean grec aflat în România cu afaceri. Radu Portocală a reușit să plece din România și s-a stabilit în Grecia, fiind o voce activă a diasporei românești.

PORTOMIANU, Constantin S. Născut în 1866, în comuna Pogănești — Hânțești (Basarabia). Deportat de sovietici, în 1941, în Tiumen.

PORTSCHELL, Josef. Născut la 9 ianuarie 1928, la Dolat (aproape de Deta) — Timiș. Deportat de sovietici, în 1945, la muncă forțată. A murit în 1946, în bazinul carbonifer Irminov.

PORTSCHELLER, Anna. Născută în 1884, la Saravale — Timiș. De naționalitate germană. Deportată în Bărağan, la 18 iunie 1951. A murit acolo, în 1955.

PORTSCHELLER, Annamaria. Născută în 1932, la Săcălaz — Timiș. A încercat să se refugieze spre vest, din calea trupelor sovietice. Ucisă în noiembrie 1944.

PORTSCHELLER, Josef. Din Dolat — Timiș. Deportat de sovietici, în ianuarie 1945, la muncă forțată. A murit la 6 noiembrie 1945, în Uniunea Sovietică.

PORTSCHELLER, Lissi. Din Freidorf — Timiș. Deportată de sovietici, în 1945. A murit la scurt timp după întoarcerea acasă, din cauza regimului de muncă forțată.

PORTSCHELLER, Ludovic. Născut la 6 martie 1903, la Tecea Mică (lângă Jimbolia). Deportat de sovietici, în 1945, la muncă forțată. A murit la 4 decembrie 1947, în bazinul carbonifer Donbas.

PORTSCHELLER, Stephan. Născut în 1899, la Biled. Deportat de sovietici, la muncă forțată. A murit în 1946, la Jenakievo.

PORTSCHER, Carol. Născut la 11 decembrie 1911, la Periam. Ridicat de sovietici, la 26 ianuarie 1945 și trimis la muncă forțată. A revenit la 15 decembrie 1949.

PORTSCHER, Johann. Din comuna Periam — Timiș (nr. 857). Deportat de sovietici, în ianuarie 1945. A murit în URSS, în condiții de exterminare prin muncă forțată.

PORTSVHER, Karl. Născut în 1899, la Periam — Timiș (nr. 237). Ucis de sovietici, în toamna lui 1945, în timpul ocupării Banatului.

PORTUGAL, Zisse. Născut la 18 decembrie 1897, la Sculeni — Iași (pe malul Prutului). Rabin. În primăvara lui 1944, se afla la Cernăuți, unde se ocupa

de copiii evreilor asasinați în Transnistria, de autoritățile germane și românești, încercând să îi trimită în România, unde ar fi fost în siguranță. De la Cernăuți, i-a expediat pe copii la Târgu-Siret și apoi la București. În noaptea de 6 spre 7 august 1949, rabinul Zisse Portugal a fost arestat de Securitate și dus la Ministerul de Interne.

PORUMB, Domnița. Născută la 21 noiembrie 1950, în comuna Gherman — Caraș-Severin. Domiciliu obligatoriu, împreună cu părinții, în Bărağan, 4 ani, de la 18 iunie 1951.

PORUMB, Gheorghe N. Născut la 23 mai 1903, în comuna Șoimușani — Cluj. Membru P.N.Ț. Arestat la 10 iunie 1959, pentru că se împotrivise colectivizării agricole și criticase regimul comunist, susținând că nu avea să mai reziste mult. Condamnat la 4 ani de închisoare. Detenția și în lagăre de muncă forțată din Balțile Dunării.

PORUMB, Ion. Aviator arestat în 1949. Detenția la Jilava (celula 9), în 1950.

PORUMB, Io(a)n. Născut la 11 noiembrie 1914, în comuna Sănnicolau Român — Bihor. Preot-paroh în comuna Tulca. Arestat în 1958, anchetat la Securitatea Oradea și condamnat, prin sentința 194/27.05.1960 a Tribunalului Militar Timișoara, la 6 ani de închisoare, pentru “uneltire”. Detenția la Oradea, Aiud și în lagăre de muncă forțată din Insula Mare a Brailei. Eliberat, prin grațiere, în 1964.

PORUMB, Simion. Țăran din regiunea Huedinului. Condamnat în 1950, fiind acuzat că le acordase sprijin partizanilor anticomuniști din grupul doctorilor Capota și Dejeu. Detenția la Cluj și Gherla.

PORUMB, Ștefan V. Din Ploiești. Condamnat. Deținut, 4 ani și 6 luni.

PORUMBICĂ, Ana P. Vezi Porumbică, Pavel S.

PORUMBICĂ, Pavel S. Născut în 1884, în comuna Taraclia — Căinari (Basarabia). Acuzat de “colaboraționism” și condamnat de sovietici, în 1946, la 10 ani de muncă silnică. Reabilitat, post-mortem, în 1992. Fiicele lui, Ana (n.

1926) și Varvara (n. 1928) au fost deportate, în 1949, în Kurgan.

PORUMBICĂ, Varvara P. Vezi Porumbică, Pavel S.

PORUMBIN, Andrei. Născut la 24 (25) martie 1918, la Holercani — Lăpușna (pe malul Nistrului, vis-à-vis de Dubăsari). Refugiat, din cauza invaziei sovietice, în comuna Tomnatic — Timiș. Domiciliu obligatoriu, cu soția și fiica sa, Marcela, în Bărăgan, la Bumbăcari, 4 ani, de la 18 iunie 1951.

PORUMBIN, Constantin G. Născut în 1926, în comuna Dolna — Nisporeni (Basarabia). Condamnat de sovietici, în 1953, la 25 de ani de muncă silnică.

PORUMBIN, Marcela. Născută la 1 ianuarie 1947. Vezi Porumbin, Andrei.

PORUMBOIU, Mihai R. Născut la 20 noiembrie 1882, la Ploiești. Domiciliat în București (str. 6 Martie, nr. 60). Fost inspector de poliție. Arestat în 1952, probabil pentru a fi folosit în procesul înscenat lui Lucrețiu Pătrășcanu, pe care îl supraveghease în perioada 1939-44. Din cauza brutalității anchetei, a paralizat și a murit, la 20 septembrie 1953, în condiții de exterminare.

PORUȚIU, Alexandru. Elev la Liceul Comercial din Târgu-Mureș. Condamnat, prin sentința 1.565/14.10.1949 a Tribunalului Militar Cluj, semnată de colonelul Vlase.

POSCACI, Petre. Țăran arestat la 1 august 1950, pentru că se împotrivesc colectivizării. Detenția la Râmnicu-Sărat ș.a.

POSCHNER, Oskar. Născut la 27 iunie 1927, la Bacova — Timiș. Deportat de sovietici, în ianuarie 1945, la muncă forțată. A revenit la 22 decembrie 1945.

POSEMENIC, Motea I. Născut în 1887, în Bălți — Basarabia. Deportat de sovietici, în 1949, în Irkutsk, împreună cu soția, Roza.

POSEMENIC, Roza. Vezi Posemenic, Motea I.

POSCOV, Vladimir. Din Hotin — Basarabia. Deportat de sovietici, la 2 iulie 1940, după invadarea Basarabiei.

POSMAGIU, Costel. Din Vrancea. Condamnat în 1951 și deținut, pentru că purtase “discuții dușmănoase”.

POSMAGIU, Ilie (tatăl lui Posmagiu, Teodor I.). Țăran bătrân din comuna Bârsești — Vrancea. A participat, în noaptea de 23 spre 24 iulie 1950, la Vârnița, la o întrunire în cadrul căreia s-a planuit declanșarea unei răscoale împotriva colectivizării, în Munții Vrancei. Nereușind să declanșeze revolta, oamenii s-au retras în munți, după ce i-au eliberat pe jandarmii și activiștii comuniști pe care îi reținuseră, în timpul nopții. Ion Cristea a condus trupele de Securitate la locul în care se ascunseseră Ilie Posmagiu și fiul său, Teodor. Locul a fost înconjurat. Ilie Posmagiu a fost împușcat în seara de 24 iulie 1950, în somn. Au mai fost împușcați încă doi țărani care se aflau acolo și a scăpat numai Vasile Lădaru. După ce i-au ucis, securiștii le-au scos dinții de aur din gură și i-au legat de cai, târându-i până în sat, la 25 iulie. Trupul neînsuflețit al lui Ilie Posmagiu a fost aruncat într-o groapă comună, alături de cel al fiului său.

POSMAGIU, Teodor I. (fiul lui Posmagiu, Ilie). A participat, în noaptea de 23 spre 24 iulie 1950, la ședința de la Vârnița, în cadrul căreia s-a planuit declanșarea unei răscoale în Vrancea, împotriva colectivizării. A fost unul dintre organizatorii echipelor de răsculați. Împreună cu Alexandru Burlui, Vasile V. Cojocar, Gheorghe Lădaru ș.a., i-a arestat pe șeful de post și pe cei 2 jandarmi din comuna Bârsești — Vrancea. Văzând că declanșarea răscoalei eșuase, i-a eliberat pe jandarmi și a plecat în munți. Din cauza unor trădări, securiștii au găsit ascunzătoarea. Teodor Posmagiu a fost împușcat în burtă, ca și tatăl său, în timpul somnului. Trupul neînsuflețit i-a fost transportat, legat cu lanțuri de un cal, până în sat, unde a fost îngropat în același loc cu tatăl său. În urma lui, au rămas doi orfani.